

POSTANOWIENIE

Dnia 29 lipca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535§3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 29 lipca 2026r.

w sprawie **S.R.**

skazanego za przestępstwo z art. 62 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r.

o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64§1 k.k. oraz art. 4§1 k.k. i inne

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie

z dnia 14 stycznia 2026r., sygn. akt V Ka 551/25,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Drawsku Pomorskim

z dnia 3 września 2025r., sygn. akt II K 676/23

postanowił:

1. oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,
2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w imieniu skazanego jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

Sformułowane w kasacji zarzuty wskazują na naruszenie przez Sąd Okręgowy art. 433§2 k.p.k. w zw. z art. 457§3 k.p.k., które przejawiało się dokonaniem nierzetelnej, lakonicznej i powierzchownej kontroli odwoławczej.

W pierwszym zarzucie autor kasacji podniósł, że uchybienie Sądu polegało na zaniechaniu pogłębionej analizy prawnej znamion zarzuconego oskarżonemu czynu zabronionego z art. 54 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (dalej: u.o.p.n.), „co wyrażało się w ogólnikowym i w żaden sposób nieuzasadnionym stwierdzeniu, że samo posiadanie przez S.R. trzech przyrządów w postaci młynków do kawy — przy ustaleniu, iż służyły mu do rozdrabniania liści marihuany na własne potrzeby konsumpcyjne — wyczerpuje znamię <<przeznaczenia do niedozwolonego przetwarzania lub przerobu środków odurzających>> w rozumieniu tego przepisu (...)”.

Choć w istocie, jak podniósł obrońca, Sąd wyraził niefortunną opinię, jakoby samo posiadanie młynków świadczyło o tym, że używane były do **wyrobu** narkotyków. Zdanie takie byłoby w oczywisty sposób nieprawdziwe. Jednak Sąd Odwoławczy już w następnym zdaniu wskazuje, że nie chodziło o wyrób, lecz o „przerób środków odurzających”. Zgodzić się bowiem należy, że rozdrabnianie może być potraktowane jako „nadawanie tym środkom lub substancjom nowej postaci” (vide: wyrok SN z dnia 9 kwietnia 2025r., III KK 1/25). Nie ulega zaś wątpliwości, że skazany posiadał owe młynki właśnie po to, by nadać posiadanej marihuany postać handlową.

Dodatkowo zauważyć wypada za omawiany czyn S.R. skazany został na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, która w istocie nie miała wpływu na ukształtowanie kary łącznej, a wręcz została całkowicie pochłonięta przy jej wymierzaniu. Nie można tu tracić z pola widzenia, że skazanemu przypisano czyny o zupełnie różnym charakterze, skierowane przeciwko różnym dobrom chronionym, co sprzeciwia się stosowaniu zasady pełnej absorpcji przy wymierzaniu kary łącznej.

Drugi z zarzutów kasacyjnych, w którym wskazano na naruszenie art. 433§2 k.p.k. w zw. z art. 457§3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. został niewłaściwie skonstruowany. Zarzut apelacyjny odnoszący się do przestępstwa z art. 178b k.k. w zw. z art. 244 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. stanowił zarzut błędnych ustaleń faktycznych, nie zaś niewłaściwej oceny dowodów odnoszących się do tego czynu zarzucanego skazanemu. Ustalenia faktyczne są zaś przestrzenią, która nie podlega kontroli Sądu Najwyższego (art. 523§1 k.p.k.).

Zupełnie na marginesie można więc jedynie wspomnieć, że rozpoznając zarzut apelacyjny Sąd Odwoławczy uwzględnił zarówno zeznania funkcjonariuszy Policji, jak też okoliczności związane z rzekomym sprawstwem Ł.P. Depozycje tego drugiego zostały przez Sąd I instancji uznane za całkowicie niewiarygodne, co Sąd II instancji zaaprobował, zaś jego rozważania w tym zakresie pozostają rzeczowe i osadzone w realiach przedmiotowej sprawy.

W kolejnym zarzucie kasacyjnym (pkt III) skarżący wskazał, że uchybienie prawidłowej kontroli instancyjnej miało przejawiać się w *„nierzetelnej, lakonicznej i powierzchownej kontroli odwoławczej (powielającej jedynie rozważania Sądu Rejonowego w Drawsku Pomorskim) oraz zaniechaniu należytej analizy materialnoprawnych przesłanek zastosowania konstrukcji błędu co do okoliczności wyłączającej bezprawność, w tym rzetelnej oceny czy błąd ten w rzeczywistości był dla oskarżonego usprawiedliwiony w rozumieniu art. 29 k.k. in fine w świetle indywidualnych właściwości sprawcy i dostępnych mu środków weryfikacji stanu prawnego”*.

Odnosząc się do tak sformułowanego zarzutu przypomnieć trzeba, że oceniając prawidłowość przeprowadzenia kontroli instancyjnej należy mieć na względzie, że sposób wykonania obowiązku z art. 457§3 k.p.k. w odniesieniu do zarzutów i wniosków apelacji (art. 433§2 k.p.k.) jest pochodną, z jednej strony, jakości i kompletności wyводу zawartego w uzasadnieniu wyroku Sądu I instancji, a z drugiej strony, treści zarzutów apelacji oraz argumentacji, która ma wspierać te zarzuty. Jeżeli Sąd I instancji w swoim uzasadnieniu dokona wszechstronnej i kompleksowej oceny wszystkich istotnych okoliczności, tak w zakresie ustaleń faktycznych, będących konsekwencją szczegółowo wykazanej oceny materiału dowodowego, jak i w sposób pełny przedstawi argumentację prawną, to oparcie zarzutów apelacji na tych elementach, które były już wszechstronnie i kompleksowo rozważone przez Sąd I instancji, co wynika z uzasadnienia wyroku, uprawnia Sąd Odwoławczy do ograniczenia swojego uzasadnienia w znacznym zakresie do odesłania do tej argumentacji (*vide*: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 kwietnia 2018r., sygn. akt V KK 384/17).

A nawet, gdyby uznać, że Sąd Odwoławczy powinien odnieść się bardziej szczegółowo do podniesionych w apelacji wątpliwości, to postępowania Sądu,

wobec aktualnego brzmienia art. 537a k.p.k., nie można uznać za uchybienie, które mogło skutkować, samo w sobie, wzruszeniem orzeczenia.

Jak wynika z lektury uzasadnienia orzeczenia Sądu Odwoławczego, podzielił on stanowisko Sądu Rejonowego co do konieczności zachowania przez skazanego minimalnej staranności przy zakupie broni palnej, bowiem powszechnie wiadomym jest, że jej posiadanie co do zasady wymaga stosownego pozwolenia, zaś zaniechanie dokładnej weryfikacji przez skazanego, czy broń, którą zdecydował się zakupić, wymaga takiego zezwolenia, świadczy o zlekceważeniu przez niego obowiązującego porządku prawnego.

Twierdzenia obrony dotyczące konieczności uwzględnienia przez Sąd indywidualnych właściwości sprawcy i dostępnych środków weryfikacji stanu prawnego są oczywiście trafne, niemniej w realiach niniejszej sprawy pozostają one bez wpływu na oceny poczynione przez Sąd. Nic bowiem nie wskazuje na to (i nie podnosi tego nawet obrona), by indywidualne właściwości skazanego w jakikolwiek sposób utrudniały mu poczynienie stosownej weryfikacji. Co więcej, okoliczności nabycia broni, czy też dostępność i stopień skomplikowania regulacji prawnych również nie mogą usprawiedliwiać działania skazanego, który w razie powzięcia jakichkolwiek wątpliwości odnośnie do legalności posiadania określonej broni, winien, ze względu na wspomniane już, szczególne warunki jej posiadania, powstrzymać się od jej zakupu, a w następstwie posiadania. W wywiezionej apelacji wskazano, że sprzedawca broni gazowej nabytej przez skazanego ma swoją siedzibę w Czechach, gdzie zdaniem obrony rzeczywiście nie jest wymagane pozwolenie na posiadanie tego typu broni. Trudno jednak uwierzyć, by skazany nie miał świadomości, w jakim sklepie składa zamówienie i skąd nadawana jest do niego przesyłka. Nawet więc, gdyby uznać, że skazany pozostawał w błędzie co do okoliczności stanowiącej znamię czynu zabronionego, w istocie nie sposób uznać, by błąd ten był usprawiedliwiony.

Ostatni z zarzutów (pkt IV), dotyczący niewspółmierności wymierzonej skazanemu kary, jest w świetle dyspozycji art. 523§1 k.p.k., w postępowaniu kasacyjnym, niedopuszczalny.

Konkludując, autor kasacji nie wykazał, by Sąd Odwoławczy dopuścił się jakiegokolwiek uchybienia o charakterze rażącego naruszenia prawa, a tym

bardziej takiego, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia i które winno skutkować orzeczeniem o charakterze kasatoryjnym.

Z tych wszystkich przyczyn wywiedzioną kasację należało uznać za bezzasadną w stopniu oczywistym.

Skazanego obciążono kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego, nie znajdując podstaw do zwolnienia od ich ponoszenia.

[WB]